

Zbor întunecat

Daniel Vișan-Dimitriu

Povestea lui n-a fost nicicând cântată,
fiind prea tristă pentr-acele vremi
în care bieții trubaduri boemi
aveau o libertate limitată.

Li se cereau balade-n care totul
era desăvârșit, era frumos,
uitând de tot ce-i trist și-ntunecos,
iar falsa veselie, antidotul.

Povestea lui e o poveste tristă
și am s-o povestesc în versul meu
cum mi-a șoptit-o-n vis un alizeu:
ciudată, rece, suprarealistă.

Era îndrăgostit, dar soarta crudă,
o boală nemiloasă i-a adus
iubitei lui, iar el a fost supus
la suferință și la multă trudă,

Căci tot ce-a încercat a fost zadarnic,
cu vraci, cu doctori mari, cu vrăjitori,
cu șarlatanii tămăduitori
pe care i-a plătit din plin, slugarnic.

A tot umblat când, într-un colț de țară,
un om ciudat i-a spus, misterios,
că undeva-n ținutul cel muntos,
există oameni care, noaptea, zboară,

Iar ziua dorm ascunși în întuneric,
feriți de soarele ce îi ucide,
ființe ce de sânge sunt avide,
cu un aspect aproape cadaveric.

Sunt reci și blestemați la nemurire,
pe care au primit-o și-o pot da
aceluia ce i-ar putea ruga
nu pentru el, ci pentru o iubire.

A hotărât, atunci, că viața asta,
așa cum a trăit-o, va schimba,
va fi tot pe Pământ, dar altcumva,

va fi cu ea, va alunga năpasta,

Și, amândoi, își vor începe zborul
alături, sub un cer întunecat,
vor rătăci din nou, pe înserat,
în viața-n care nu există dorul.